

I

De koning stond ontmeerd in een zee van blauw licht. Dit was het vierde bedrijf van *Koning Lear*, een winteravond in het Elgin Theatre te Toronto. Eerder die avond hadden drie kleine meisjes, jonge versies van Lears dochters, een klapspelletje op het toneel gedaan terwijl het publiek binnenstroomde, en nu waren ze in de waanzinscène teruggekeerd als hallucinaties. De koning struikelde en reikte naar hen, terwijl ze rondfladderden in het halfduister. Zijn naam was Arthur Leander. Hij was eenenvijftig en had bloemen in zijn haar.

‘Herkent u mij?’ vroeg de acteur die Gloucester speelde.

‘Ik herinner me je ogen nog heel goed,’ zei Arthur, afgeleid door de kinderversie van Cordelia, en toen gebeurde het. Er veranderde iets in zijn gezicht, hij struikelde, hij reikte naar een zuil, maar schatte de afstand verkeerd in en sloeg er hard tegenaan met de zijkant van zijn hand.

‘Onder hun middel zijn het centauren,’ zei hij, en niet alleen was dit de verkeerde regel, ook was de voordracht kortademig, zijn stem nauwelijks hoorbaar. Zijn hand bracht hij naar zijn borst alsof het een gewond vogeltje was. De acteur die Edgar speelde hield hem scherp in de gaten. Het was op dat moment nog steeds mogelijk dat Arthur acteerde, maar op de eerste rij van de stalletjes verrees een man van zijn stoel. Hij volgde een opleiding tot ambulanceverpleegkundige. De vriendin van de man trok aan zijn mouw en siste: ‘Jeevan! Wat doe je?’ Jeevan zelf wist het aanvankelijk niet zeker, de rijen achter hem mompelden dat hij moest gaan zitten. Er kwam

een zaalwacht op hem af. Op het toneel begon het te sneeuwen.

‘Het winterkoninkje doet het,’ fluisterde Arthur, en Jeevan, die het toneelstuk goed kende, beseftte dat de acteur twaalf regels terug was gesprongen. ‘Het winterkoninkje...’

‘Meneer,’ zei de zaalwacht, ‘wilt u zo vriendelijk zijn...’

Maar Arthur Leander kwam tijd tekort. Hij wankelde, zijn ogen stonden wazig, en voor Jeevan was het duidelijk dat hij geen Lear meer was. Jeevan duwde de zaalwacht opzij en sprintte richting het trapje dat naar het toneel leidde, maar door het gangpad kwam er een tweede zaalwacht aangerend, waardoor Jeevan niet anders kon dan zich zonder hulp van het trapje op het toneel te werpen. Het was hoger dan hij had gedacht en hij moest de eerste zaalwacht, die hem vast had bij zijn mouw, een schop geven. De sneeuw was van plastic, merkte Jeevan in het voorbijgaan op, stukjes doorschijnend plastic, die aan zijn jasje bleven kleven en langs zijn huid streken. Edgar en Gloucester werden afgeleid door de commotie en keken geen van beiden naar Arthur, die met een wezenloze blik tegen een triplex zuil geleund stond. Van het achtertoneel kwamen kreten, twee snel naderende schimmen, maar Jeevan, die Arthur inmiddels bereikt had, ving de acteur op toen deze het bewustzijn verloor en liet hem zachtjes op de vloer zakken. De sneeuw viel vlug om hen heen, glinsterend in het blauwwitte licht. Arthur ademde niet. De twee schimmen – beveiligers – waren op een paar passen afstand blijven staan; vermoedelijk hadden ze inmiddels door dat Jeevan geen krankzinnige fan was. Het publiek was een en al rumoer, geflits van telefooncamera’s, vaag geschreeuw in het donker.

‘Jezus christus,’ zei Edgar. ‘Jezus.’ Hij had het Britse accent dat hij daarvoor had gebruikt laten varen en klonk nu alsof hij uit Alabama kwam, wat ook het geval was. Gloucester, die het verband had losgetrokken dat zijn gezicht voor de helft had bedekt – op dit punt in het toneelstuk waren de ogen van zijn personage uitgestoken –, stond als aan de grond genageld, en zijn mond ging open en dicht als de bek van een vis.

Arthurs hart klopte niet. Jeevan begon met de reanimatie. Er klonk een bevel en het doek viel, een *woesj* van textiel en schaduw die het publiek van de gang van zaken afsloot en de schittering van het toneel halveerde. De plastic sneeuw viel nog steeds. De beveiligers hadden zich teruggetrokken. De lichten veranderden, het blauwwit van de sneeuwstorm maakte plaats voor een fluorescerende glans die eerder geel leek. Jeevan werkte zwijgend in het margarinekleurige licht en wierp af en toe een blik op Arthurs gezicht. Alsjeblieft, dacht hij, alsjeblieft. Arthurs ogen waren gesloten. Het doek bewoog, iemand sloeg tegen het textiel, tastend naar een opening vanuit de zaal, en even later knielde een oudere man in een grijs pak aan de andere kant van Arthurs borst.

‘Ik ben cardioloog,’ zei hij. ‘Walter Jacobi.’ Zijn ogen werden uitvergroot door zijn bril en zijn haar was gaan pieken op zijn kruin.

‘Jeevan Chaudhary,’ zei Jeevan. Hij had geen idee hoelang hij hier al was. Om hem heen bewogen mensen, maar iedereen leek ver weg en vaag behalve Arthur, en nu deze andere man die zich bij hen had gevoegd. Het was alsof ze zich in het oog van een storm bevonden, dacht Jeevan, hij, Walter en Arthur hier samen in de stilte. Walter raakte het voorhoofd van de acteur even zachtjes aan, als een ouder die een koortsig kind kalmeert.

‘De ambulance is onderweg,’ zei Walter.

Het gevallen doek verleende een onverwachte intimiteit aan het toneel. Jeevan dacht aan de keer dat hij Arthur in Los Angeles had geïnterviewd, jaren geleden, tijdens zijn korte carrière als entertainmentjournalist. Hij dacht aan zijn vriendin Laura, en hij vroeg zich af of ze nog op de eerste rij zat te wachten of misschien naar de foyer was gelopen. Hij dacht: Haal alsjeblieft weer adem, alsjeblieft. Hij bedacht dat het doek de vierde muur dichtte en het toneel in een kamer veranderde, al was het dan een kamer met een holle nok in plaats van een plafond, met meterslange lichtbruggen en lampen waar een ziel ongezien tussendoor kon glijpen. Dat is een absurde gedachte, prentte Jee-

van zichzelf in. Doe niet zo stom. Maar nu prikte er iets in zijn nek, een gevoel dat hij van bovenaf bekeken werd.

‘Zal ik het even overnemen?’ vroeg Walter. Jeevan begreep dat de cardioloog zich nutteloos voelde, dus hij knikte en hief zijn handen op van Arthurs borst, waarop Walter het ritme overnam.

Niet echt een kamer, dacht Jeevan nu, terwijl hij het toneel in zich opnam. Het was te toegankelijk, met al die deuren en donkere ruimtes achter de coulissen, het ontbrekende plafond. Het leek meer op een vertrekhal, dacht hij, een treinstation of een luchthaven, waar iedereen vlug doorheen loopt. De ambulance was gearriveerd, een stel verplegers naderde door de sneeuw die absurd genoeg nog steeds neerdaalde, en opeens belaagden ze de gevallen acteur als kraaien, een man en een vrouw in een donker uniform die Jeevan verdrongen, de vrouw zo jong dat ze voor een tiener kon doorgaan. Jeevan kwam overeind en maakte plaats. De zuil waartegen Arthur in elkaar was gezakt voelde glad en gepolijst aan onder zijn vingertoppen, geschilderd hout dat op steen moest lijken.

Overall stonden toneelknechten, acteurs en naamloze functionarissen met klemborden. ‘Alsjeblieft zeg,’ hoorde Jeevan een van hen zeggen, ‘kan iemand die godvergeten sneeuwkraan dichtdraaien?’ Regan en Cordelia stonden hand in hand te huilen bij het doek, Edgar zat vlakbij met zijn hand voor zijn mond geslagen in kleermakerszit op de vloer. Goneril sprak zachtjes in haar mobieltje. Haar nepwimpers wierpen een schaduw over haar ogen.

Niemand keek naar Jeevan, en het kwam in hem op dat zijn rol in deze voorstelling voorbij was. De verplegers deden vergeefse pogingen. Hij wilde Laura vinden. Ze zat waarschijnlijk overstuurd in de foyer op hem te wachten. Misschien – dit mocht een vage overweging zijn, niettemin was het een overweging – zou ze hem bewonderen om zijn daden.

Eindelijk slaagde iemand erin de sneeuw uit te zetten, en de laatste paar doorschijnende vlokjes dwarrelden omlaag. Jeevan zocht naar de makkelijkste weg om van het toneel te verdwijnen

toen hij gejammer hoorde; op haar knieën naast de volgende triplex zuil aan zijn linkerhand zat een kind dat hem eerder was opgevallen, een kleine actrice. Jeevan had het toneelstuk vier keer gezien, maar nooit eerder met kinderen, en hij had het een innovatief stukje regie gevonden. Het meisje was een jaar of zeven, acht. Voortdurend droogde ze haar ogen met een beweging die strepen make-up op haar gezicht en op de rug van haar hand achterliet.

‘Los,’ zei een van de verplegers, en terwijl hij het lichaam een stroomstoot gaf deed de ander een stap achteruit.

‘Hallo,’ zei Jeevan tegen het meisje. Hij ging op zijn knieën voor haar zitten. Waarom had niemand haar hier weggehaald? Ze keek naar de verplegers. Hij had geen ervaring met kinderen, ook al had hij er altijd een of twee gewild, en hij wist niet precies hoe hij tegen ze moest praten.

‘Los,’ zei de verpleger weer.

‘Kijk daar maar niet naar,’ zei Jeevan.

‘Hij gaat dood, hè?’ Ze ademde in korte snikjes.

‘Ik weet het niet.’ Hij wilde iets geruststellends zeggen, maar hij moest toegeven dat het er niet goed uitzag. Arthur lag roerloos op het toneel, hij had twee stroomstoten gekregen, en Walter hield zijn pols vast en staaarde somber voor zich uit terwijl hij wachtte op een hartslag. ‘Hoe heet je?’

‘Kirsten,’ zei het meisje. ‘Ik heet Kirsten Raymonde.’ De schmink bracht hem van zijn stuk.

‘Kirsten,’ zei Jeevan, ‘waar is je moeder?’

‘Die komt me pas om elf uur halen.’

‘Tijd?’ zei een verpleger.

‘Wie past er dan op je wanneer je hier bent?’

‘Tanya is de verzorger.’ Het meisje staaarde nog steeds naar Arthur. Jeevan ging in haar zicht zitten.

‘Eenentwintig uur veertien,’ zei Walter Jacobi.

‘De verzorger?’ vroeg Jeevan.

‘Zo noemen ze haar,’ zei ze. ‘Zij zorgt voor me als ik hier ben.’ Een man in pak was rechts op het toneel verschenen, en hij sprak

nadrukkelijk met de verplegers, die Arthur op een brancard vast-snoerden. Een van hen haalde de schouders op en trok de deken omlaag om een zuurstofmasker op Arthurs gezicht te plaatsen. Jeevan beseftte dat deze poppenkast voor Arthurs familie bedoeld moest zijn, om te voorkomen dat ze zijn overlijden via het avond-journaal zouden vernemen. Hij was geroerd door de fatsoenlijkheid van het gebaar.

Jeevan stond op en strekte zijn hand uit naar het snotterende kind. ‘Kom,’ zei hij, ‘laten we Tanya gaan zoeken. Ze is waarschijnlijk op zoek naar jou.’

Dat viel te betwijfelen. Als Tanya echt op zoek was naar haar pupil zou ze haar inmiddels vast wel gevonden hebben. Hij dirigeerde het meisje naar het zijtoneel, maar de man in pak was verdwenen. Achter de schermen was het een chaos, een en al geluid en beweging, geroep om de weg vrij te maken terwijl Arthurs stoet passeerde, met Walter aan het hoofd van de brancard. De optocht verdween in de gang die naar de artiesten-ingang leidde en de commotie zwol verder aan in zijn kielzog, iedereen huilend of bellend of in dicht opeengepakte groepjes die het verhaal onderling steeds opnieuw vertelden – ‘Dus ik kijk zijn kant op en hij zakt in elkaar’ – of orders brullend of door anderen gebrulde orders negerend.

‘Wat een mensen,’ zei Jeevan. Hij had het niet zo op menigtes. ‘Zie je Tanya ergens?’

‘Nee. Ik zie haar nergens.’

‘Nou,’ zei Jeevan, ‘misschien moeten we op dezelfde plek blijven en wachten tot ze ons vindt.’ Hij herinnerde zich dat hij ooit een dergelijk advies had gelezen in een brochure over wat je moet doen als je in het bos verdwaald bent. Er stonden een paar stoelen tegen de achtermuur, en hij ging zitten. Van hieruit kon hij de onbeschilderde triplex achterkant van het decor zien. Een toneelknecht veegde de sneeuw bij elkaar.

‘Wordt Arthur weer beter?’ Kirsten was op de stoel naast hem geklommen en kneep de stof van haar jurk met beide handen fijn.

‘Daarnet,’ zei Jeevan, ‘was hij aan het doen wat hij het allerliefst deed.’ Hij baseerde dit op een interview met Arthur dat hij een maand geleden in *The Globe and Mail* had gelezen – ‘Ik heb mijn hele leven gewacht tot ik oud genoeg was om Lear te spelen, en ik doe niets liever dan op het toneel staan, het heeft zoiets directs...’ – maar achteraf gezien leken het holle woorden. Arthur was in de eerste plaats filmacteur, en wie wil er in Hollywood nou ouder zijn?

Kirsten zei niets.

‘Oftewel, als acteren het laatste was wat hij ooit heeft gedaan,’ zei Jeevan, ‘dan was het laatste wat hij ooit heeft gedaan iets wat hem gelukkig maakte.’

‘Was dat het laatste wat hij ooit heeft gedaan?’

‘Ik denk het wel. Het spijt me.’

De sneeuw lag nu in een glinsterende berg achter het decor.

‘Ik vind het ook het leukste wat er is,’ zei Kirsten na een tijdje.

‘Wat vind je het leukste wat er is?’

‘Acteren,’ zei ze, en op dat moment kwam er een jonge vrouw met een betraand gezicht en uitgestrekte armen uit de menigte tevoorschijn. De vrouw wierp amper een blik op Jeevan terwijl ze Kirstens hand pakte. Kirsten keek nog een keer over haar schouder en weg was ze.

Jeevan kwam overeind en liep het toneel op. Niemand hield hem tegen. Hij verwachtte half-en-half dat Laura zat te wachten waar hij haar in het midden van de eerste rij had achtergelaten – hoeveel tijd was er verstreken? –, maar toen hij zich tussen de fluwelen gordijnen door had gewurmd bleek het publiek verdwenen, en theatermedewerkers veegden de vloer en raapten hier en daar gevallen programma’s op, een vergeten sjaal over de rugleuning van een stoel. Hij liep de zaal uit, waarbij hij de blik van de medewerkers ontweek, en betrad het weelderige rode tapijt van de foyer, waar nog een restje publiek zat, maar Laura was daar niet bij. Hij belde haar, maar ze had haar telefoon voor de voorstelling uitgeschakeld en hem blijkbaar niet meer aangezet.

‘Laura,’ zei hij tegen haar voicemail, ‘ik ben in de foyer. Ik weet niet waar je bent.’

Hij bleef in de deuropening naar de dameslobby staan en riep de gastvrouw, maar ze antwoordde dat de lobby leeg was. Hij liep een rondje door de foyer en ging naar de garderobe, waar zijn jas als een van de laatste nog in het rek hing. Laura’s blauwe jas was verdwenen.

Het sneeuwde op Yonge Street. Jeevan schrok ervan toen hij het theater verliet, deze echo van de doorschijnende stukjes plastic die nog van het toneel aan zijn jasje kleefden. Een stuk of vijf paparazzi hadden de avond voor de artiesteningang doorgebracht. Arthur was niet meer zo beroemd als voorheen, maar zijn foto’s verkochten nog steeds, vooral nu hij in een vechtscheiding was verwickeld met een model/actrice die hem met een regisseur had bedrogen.

Tot voor kort was Jeevan zelf paparazzo geweest. Hij hoopte ongemerkt langs zijn ex-collega’s te kunnen glippen, maar het waren professionals die onder meer bedreven waren in het opmerken van mensen die langs hen probeerden te glippen, en voor hij het wist sprongen ze boven op hem.

‘Je ziet er goed uit,’ zei een van hen. ‘Chique jas, hoor.’ Jeevan had zijn duffel aan, die niet echt warm genoeg was, maar wel het gewenste effect bereikte: hij leek minder op zijn ex-collega’s, die een voorkeur hadden voor gewatteerde jacks en spijkerbroeken. ‘Waar hang jij tegenwoordig uit, kerel?’

‘Ik sta achter de bar,’ zei Jeevan. ‘En volg een opleiding tot ambulanceverpleegkundige.’

‘Je meent het, jij? In een ambulance? Wil je je brood verdienen met dronkenlappen van de stoep schrapen?’

‘Ik wil iets nuttigs doen, als je dat bedoelt tenminste.’

‘Ja, oké. Je was binnen, toch? Wat is er gebeurd?’ Een aantal van hen was aan het bellen. ‘Ik zeg het je, de man is dood,’ zei een van hen, vlak bij Jeevan. ‘Ja, natuurlijk, de sneeuw belemmert het zicht, maar bekijk even wat ik je zojuist heb gestuurd, zijn ge-

zicht op het moment dat ze hem in de ambulance schuiven—’

‘Ik weet niet wat er gebeurd is,’ zei Jeevan. ‘Het doek viel midden in het vierde bedrijf.’ Deels wilde hij op dit moment met niemand praten, behalve met Laura misschien, en deels wilde hij vooral niet met hen praten. ‘Dus jullie hebben gezien hoe hij naar de ambulance werd gebracht?’

‘Hij werd via de artiesteningang naar buiten gereden,’ zei een van de fotografen. Hij rookte met snelle, nerveuze bewegingen een sigaret. ‘Verplegers, ambulance, de hele santenkraam.’

‘Hoe zag hij eruit?’

‘Wil je dat echt weten? Morsdood.’

‘Je hebt botox, en je hebt *botox*,’ zei een van hen.

‘Is er een verklaring afgelegd?’ vroeg Jeevan.

‘Er kwam een of andere hotemetoot naar buiten en die heeft ons te woord gestaan. Uitputting en, nu komt het, uitdroging.’ Er werd gelachen. ‘Altijd uitputting en uitdroging met die lui, of niet soms?’

‘Je zou verwachten dat iemand het tegen ze zou zeggen,’ zei de botox-man. ‘Als iemand nu eens met de hand over zijn hart zou strijken en een paar van die acteurs apart zou nemen, zo van “Luister, maat, zeg dit tegen al je collega’s: je moet vocht tot je nemen en om de zoveel tijd slapen, oké?”’

‘Ik vrees dat ik nog minder heb gezien dan jullie,’ zei Jeevan, en hij deed alsof hij een belangrijk telefoontje kreeg. Hij liep door Yonge Street met de telefoon stevig tegen zijn oor gedrukt en ging verderop in een portiek staan om Laura opnieuw te bellen. Haar telefoon stond nog steeds uit.

Als hij een taxi zou bellen, zou hij over een halfuur thuis zijn, maar hij vond het prettig hier buiten in de frisse lucht, zonder andere mensen om zich heen. Het was harder gaan sneeuwen. Hij voelde zich springlevend en tegelijkertijd schuldig. Het had iets oneerlijks, zijn hart dat probleemloos pompte, terwijl Arthur ergens koud en roerloos lag te zijn. Hij liep Yonge Street af in noordelijke richting, zijn handen diep in zijn zakken gestoken, de sneeuw prikkend in zijn gezicht.

Jeevan woonde in Cabbagetown, ten noordoosten van het theater. Het was het soort wandeling dat hij als twintiger zonder nadenken zou hebben gemaakt, een paar kilometer stad met passerende rode trams, maar hij had het al een tijdje niet gedaan. Hij wist niet zeker of hij het nu zou doen, maar toen hij rechts af sloeg, Carlton Street in, voelde hij een drang die hem voorbij de eerste tramhalte voerde.

Hij bereikte Allan Gardens Park, was nu min of meer op de helft, en op dat moment werd hij overrompeld door een onverwacht gevoel van vreugde. Arthur is dood, hield hij zich voor, je hebt hem niet kunnen redden, er is geen enkele reden om vrolijk te zijn. Maar die was er wel, hij was dolblij, want hij had zich zijn hele leven afgevraagd welk beroep bij hem paste, en nu wist hij het zeker, hij wist absoluut zeker dat hij ambulanceverpleegkundige wilde worden. Op momenten dat anderen louter toekijken, wilde hij degene zijn die in actie kwam.

Hij kreeg ineens de absurde behoefte om het park in te rennen. Het lag er vreemd bij als gevolg van de storm, een en al sneeuw en schaduw, donkere silhouetten van bomen, de onderwaterglans van een plantenkas in een glazen koepel. Toen hij klein was lag hij graag in de tuin op zijn rug te kijken naar de sneeuw die op hem neerdaalde. Een paar straten verderop kon hij Cabbagetown onderscheiden, de door de sneeuw gedimde lichten van Parliament Street. Zijn telefoon trilde in zijn zak. Hij bleef staan om een sms'je van Laura te lezen: *Ik had hoofdpijn, dus ik ben naar huis gegaan. Kun je melk meenemen?*

Daarop ebde alle drang uit hem weg. Hij kon niet verder. De kaartjes voor het theater waren bedoeld geweest als een romantisch gebaar, een laten-we-iets-romantisch-doen-want-we-ruziën-alleen-maar-gebaar, en ze had hem daar achtergelaten, ze was weggelopen terwijl hij bezig was een dode acteur te reanimeren en ze was naar huis gegaan, en nu wilde ze dat hij melk kocht. Nu Jeevan stilstond, kreeg hij het koud. Zijn tenen waren verkleumd. Alle magie van de storm was uit hem verdwenen, en de vreugde die hij kort daarvoor had ervaren ver-

flauwde. Het was een donkere avond vol beweging, van sneeuw die vlug en geruisloos viel, van op straat geparkeerde auto's die opzwellen tot zachte silhouetten van zichzelf. Hij wist niet wat hij tegen Laura zou zeggen als hij naar huis ging, en hij vreesde het ergste. Hij overwoog een café te zoeken, maar hij had geen zin om met mensen te praten, en bedacht dat hij eigenlijk niet dronken wilde worden. Gewoon even alleen zijn en bedenken waar hij naartoe wilde. Hij stapte de stilte van het park binnen.

Er waren nu nog maar een paar mensen in het Elgin and Winter Garden Theatre Centre. Een vrouw die kostuums waste in het kostuumatelier, een man die daar vlakbij andere kostuums streek. Een actrice – ze had Cordelia gespeeld – die achter de schermen tequila dronk met de assistent-toneelmeester. Een jonge toneelknecht die het toneel dweilde en met zijn hoofd knikte op de maat van de muziek op zijn iPod. In een kleedkamer probeerde de vrouw die op de kindactrices paste het snikkende meisje te troosten dat op het toneel had gezeten toen Arthur stierf.

Zes achterblijvers waren in de bar van de foyer beland, waar ze bediend werden door een barmhartige barman. De toneelmeester was er, Edgar en Gloucester ook, een visagist, Goneril, en een uitvoerend producent uit het publiek. Op het moment dat Jeevan de sneeuwbanken van Allan Gardens Park in waadde, schonk de barman een glas whisky in voor Goneril. Het gesprek ging nu over het inlichten van Arthurs familie.

‘Maar wie wás zijn familie?’ Goneril zat hoog op een barkruk. Haar ogen waren rood. Zonder make-up leek haar gezicht van marmer, met de bleekste, volmaaktste huid die de barman ooit had gezien. Ze leek achter de schermen veel kleiner, en veel minder slecht. ‘Had hij familie?’

‘Hij had een zoon,’ zei de visagist. ‘Tyler.’

‘Hoe oud?’

‘Een jaar of zeven?’ De visagist wist precies hoe oud Arthurs zoon was, maar hij wilde niet laten merken dat hij roddelblad-

jes las. ‘Volgens mij woont hij bij zijn moeder in Israël, ik dacht in Jeruzalem of Tel Aviv.’ Hij wist dat het Jeruzalem was.

‘O ja, die blonde actrice,’ zei Edgar. ‘Elizabeth, toch? Eliza? Zoiets.’

‘Ex-vrouw nummer drie?’ De producent.

‘Volgens mij was de moeder van de jongen ex-vrouw nummer twee.’

‘Arme jongen,’ zei de producent. ‘Had Arthur een relatie?’

Er viel een ongemakkelijke stilte. Arthur had een affaire onderhouden met de vrouw die op de kindactrices paste. Alle aanwezigen, behalve de producent, wisten ervan, maar niemand van hen wist of de anderen het wisten. Gloucester was degene die de naam van de vrouw uitsprak.

‘Waar is Tanya?’

‘Wie is Tanya?’ vroeg de producent.

‘Een van de kinderen is nog niet opgehaald. Ik denk dat Tanya in de kledkamer van de kinderen is.’ De toneelmeester had nog nooit iemand zien sterven. Hij snakte naar een sigaret.

‘Oké,’ zei Goneril, ‘wie hebben we nog meer? Tanya, het jongetje, al die ex-vrouwen, nog iemand anders? Broers, zussen, ouders?’

‘Wie is Tanya?’ vroeg de producent opnieuw.

‘Over hoeveel ex-vrouwen hebben we het?’ De barman poets- te een glas op.

‘Hij heeft een broer,’ zei de visagist, ‘maar ik weet zijn naam niet meer. Ik weet alleen nog dat hij zei dat hij een jongere broer heeft.’

‘Ik denk dat er een stuk of drie waren,’ zei Goneril, die het over de ex-vrouwen had. ‘Drie?’

‘Drie.’ De visagist knipperde tranen weg. ‘Maar ik weet niet of de laatste scheiding officieel is.’

‘Dus Arthur was met niemand getrouwd toen hij... hij was vanavond met niemand getrouwd?’ De producent wist dat dit dwaas klonk, maar hij wist niet hoe hij het anders moest ver- woorden. Arthur Leander was nog maar een paar uur geleden

het theater binnengewandeld, en het was onvoorstelbaar dat hij dat morgen niet meer zou doen.

‘Drie scheidingen,’ zei Gloucester. ‘Kun je je dat voorstellen?’ Hij was zelf recentelijk gescheiden. Hij probeerde terug te halen wat Arthur als laatste tegen hem had gezegd. Iets over blokkeren in het tweede bedrijf? Hij wou dat hij het nog wist. ‘Is er iemand ingelicht? Wie moeten we bellen?’

‘Ik denk dat ik zijn advocaat maar moet bellen,’ zei de producent.

De oplossing was onbetwistbaar, maar zo deprimerend dat de groep een paar minuten zwijgend dronk voordat iemand iets kon uitbrengen.

‘Zijn advocaat,’ zei de barman uiteindelijk. ‘Jezus, wat erg. Je gaat dood, en dan bellen ze je advocaat.’

‘Wie anders dan?’ vroeg Goneril. ‘Zijn agent? De zevenjarige? De ex-vrouwen? Tanya?’

‘Ja, ja, ik weet het,’ zei de barman. ‘Het is gewoon vreselijk.’ Ze zwegen weer. Iemand merkte op dat het hard sneeuwde, en inderdaad, ze zagen het door de glazen deuren aan de andere kant van de foyer. Vanuit de bar bekeken leek de sneeuw bijna abstract, een film over slecht weer in een verlaten straat.

‘Nou, op Arthur dan maar,’ zei de barman.

In de kleedkamer van de kinderen gaf Tanya Kirsten een presse-papier. ‘Hier,’ zei ze, toen ze hem in Kirstens handjes legde, ‘ik ga blijven proberen je ouders te bereiken, en probeer jij gewoon te stoppen met huilen en naar dit mooie ding te kijken...’ en Kirsten, die over een paar dagen acht zou worden, staarde buiten adem door haar tranen heen naar de presse-papier, en ze vond hem het mooiste, wonderbaarlijkste en vreemdste wat iemand haar ooit had gegeven. Het was een klomp glas waar een onweerswolk in gevangen zat.

In de foyer stootten de mensen die zich aan de bar hadden verzameld hun glazen tegen elkaar. ‘Op Arthur,’ zeiden ze. Ze bleven nog een paar minuten zitten en vervolgens ging ieder zijn eigen weg door de storm.